

nisuggust, kui meie aial rängal kombel sisse wallataksé.

Wanna rahwas peetaks lõllits,
Siiski ellasid ka hällits,
Olliid wahwad pääwad, ööd,
Teggid kanged, rasked tööd,
Mis veel meie filmad näwad,
Meitistli veel järgje jäwad:
Sured honed, pühhad-kojad,
Pöllud, wäljad, elludmaead;
Ommad pöllud puhhastasd
Metsadest ja olsadest,
Kiwwidest ja forgedest
Enne, kui me tullime,
Walmis tchtud leitsime.

Ma-wärrisemissest.

Saggedaste loeme postimeeste sees, et siin ehk seäl ma-wärriseminne on olnud, mis füurma süddamega ärra loeme ja nendasamma fa jälle ärra unustame; fest et meie kowwa Ma peäl käime ja ligume, ning ei oska sedda ärra arwata, kuida Ma meie al wöib wärriseda. Sellepärast tahsin neile, kes ses asjus veel teadmatta on, siis tahsin seie ühte luggo ma-

wärrisemissest ülles panna, mis eest meie agga seik peame süddamest Jummalat palluma, et meile mitte nisuggune pääw ei saaks tullema!

Se olli Portofalimaal Lissabonni linnas, aastal 1755, Oktobrikuu 21sel päeval, kui selle sure ja illusa linna peale, suur hädda ja willetsus on tulnud, kelle sarnast ep olle paljo olnudki. Selgeste olli päike töusnud; tulhanded innimesed ennast pühha pääwa ehte pannud ja kiriko ruttanud, et ühte kallist pühha pühhitseda, kui korrega, hommiko kello 9 aial, raske maa allune wärriseminne, kui keige longem kouemürrin kuulda olli, mis ma-wärrisemist ette tähhendas. Sedda kuuldes ruttas rahwas kirrufitesti ja maeodest wälja, ulitsatte peale; agga üks wägga wähhe ossa rahwast joudis ennast peästa. Eest selle sure mürrina läbbi, lange sid ülemised maea-korra mobha ja mäsid innimesi vrüngi ja kiwwide alla. Kirrikud lange sid sure mürrina ja karrinaga kofko, ja maeod lange sid mölemilt poolt ulitsad mahha ja surmasid mitto tuhhat innimest, et fa need, kes maeodest ollid wälja peasnud, nüüd ulitsatte peäl surma said.